Ogsaa blandt Kvinderne er Sammenslutning og Organisation nødvendig, deri ligger Midlet til Befrielsen for Slavernes Slaver.

Billeder fra en „Samaritan".

Af *Fru Rosalie.*

En graa Dag med tyk, tung Luft . . .

Ordnede paa Gaden i Rækker en Mængde fattige Mennesker, ved Porten en venlig St. Peder i en Politibetjents Lignelse, indladende et bestemt Antal ad Gangen til Paradiset, *dette* en stor Sal med en Bedepult i den ene Ende, hvorover Ordene „Gud er Kærlighed" — Missionens tavst veltalende Sprog — saaledes ser Samaritanen ud i Ravnsborg Tværgade Nr. 3.

Salens ene Halvdel er forbeholdt de Spisende. Brædder lagt over Bukke udgør Bordene, nemt og praktisk, som alting er indrettet her. Den anden Halvdel optages af de ventende, der stuver sig sammen saa mange som muligt paa en Bænk, blot for at være de lykkelige, der bliver næste Hold til at spise. Øverst oppe er travle Hænder beskæftiget med at smøre Smørrebrød. Bag ved Salen ligger Køkkenet. Uhyre Gryder med Mælk staar over Ilden, Stabler af Krukker med Vandgrød langs Siderne.

Tung beklumret Luft og en Summen, som kom man ind i en Bikube, er det første Indtryk, man modtager. Hundredevis af Børn og forholdsvis færre Kvinder sidder og venter paa Maden.

Nu kommer den. Ivrige Hænder strækker sig ud efter den. Først en Omgang Grød og Mælk, saa Smørrebrød med Mælk til. „Spis blot," siger de, der byder om, „ingen behøver at gaa herfra, før han er mæt." Og ingen lader sig det sige to Gange. De halvtommetykke Stykker Rugbrød, som næsten syntes for brede for de smaa Munde, forsvandt i et Nu. Jeg saa en lille Pige strække Haanden ud, da Brødbakken gik om ved den modsatte Bordende: „Mad, Mad," sagde hun bare, og hendes opspilede, forsultne Øjne lod kun til at eje det ene Begreb. Da det varede hende for længe, inden Turen kom til hende, snappede hun en Brødskorpe der laa.

I øvrigt var der stor Forskel paa Børnene: nogle saa slet ikke forknytte ud, andre var sygelige og graablege. Størsteparten var Stamgæster. Jeg talte med et Par Stykker. Samtalen faldt omtrent saaledes:

„Er Du meget sulten?"

„Ja."

„Har Du faaet noget at spise i Dag?"

„Nej."

„Hvad fik Du igaar?"

„The."

„Ikke andet?"

„Jo, Fedtebrød." (En enkelt havde faaet Hvidkaal).

„Fik Du ingen Mad paa Skolen?"

„Nej, der var ikke flere Billetter."

„Faar Du ikke mer i Dag end det, Du faar her?"

„Jo; i Aften faar jeg The."

„Hvad er din Fader?"

„Arbejdsmand; men han har ikke Arbejde nu."

„Hvor mange Søskende er I?"

„Otte."

Otte var de allesammen, i det mindste dem, jeg talte med.

De fleste havde ikke helt utilstrækkeligt Tøj paa, og Renligheden var forholdsvis ogsaa passabel. Kun en lille Fyr havde det ene Øje helt overklistret. „Hvad fejler dit Øje?" spurgte Forstanderen.

Drengen tav, de andre sad og skubbede til ham.

„Naa, kan Du svare." — Fremdeles intet Svar.

„Skidt!" brølede et vellykket Kor.

Forstanderen tog ham nærmere i Øjesyn. Fakta lod sig ikke benægte: en god Klump Snavs havde lejret sig paa hans Ansigt.

„Fy," sagde Forstanderen, „kan Du ikke vaske dig ren, før Du kommer herhen; og vil Du spise med saadanne Hænder. Fy, lad mig ikke se det en Gang endnu." Drengen blev saa rød, som hans stakkels anæmiske Natur kunde tillade, spyttede i sine sorte Hænder, og smurte Snavset ud i en stor Plamase paa den ene Kind.

En ung bleg Moder, der havde staaet ude i Gaarden og ventet, fordi Salen var overfyldt, bad om Tilladelse til at komme ind, skønt hun ikke stod for Tur, men hun var saa træt af at bære sit lille Barn. Ansøgningen blev beredvilligt indrømmet. Næsten alle Kvinderne saa medtagne og modfaldne ud; Børnene derimod, hvem Maden kendelig oplivede, snakkede nok saa lystigt.

Paa første Sal spiste Mændene. Trappen derop var saa smal, at Forstanderen og jeg maatte staa lidt ved Foden deraf, mens et Hold vandrede ned. Nogle tog Hatten af, da de passerede, en Del gik ligegyldige forbi, helt enkelte takkede for Maden. „De faar ikke megen Tak," sagde jeg til Forstanderen.

„Aa nej. Sult sløver, kan De tro."

Havde der været Liv og Snakken neden under, var her saamænd tyst nok. Tavse og alvorlige sad Mændene i lange Rækker, omtrent ikke et Ord blev der talt. Taalmodigt ventede de fra den ene „Ret" kom, til den næste. Begærligt blev den fortæret i et Sekund.

Der var ganske unge Drenge og gamle bøjede Mænd, ogsaa Folk i deres bedste Alder, men over dem alle laa der en stilfærdig, trist Resignation, der fortalte om lang forgæves Kamp for Brødet til dem og deres, om Nød og Sygdom i Hjemmet, og Sorger saa tunge, at de end ikke her, hvor de mødtes med Kammerater og fik stillet den vigtigste Trang, Trangen til Mad, formaaede selv for en stakket Stund at kaste dem fra sig. Af alt det meget sørgelige her ude, staar dette Billede af disse forkuede Mænd dybest i min Erindring.

Forstanderen, Hr. Missionær Schrøder, er en endnu ung Mand. Han begyndte allerede som trettenaars Dreng i sin Fødeby, Lyngby, at gaa om blandt de Fattige og hjælpe, hvor han kunde. Senere kom han her til København, og med 38 Kr. i sin Lomme lagde han Grunden til den Institution, der nu, støttet af Tusinder, bespiser ca. 8,000 Mennesker 3 Gange ugenlig med en Udgift af 7½ Øre pr. Individ. Her spørges ikke om Værdighed, ikke om Religion, ikke om Politik, ikke om Handel eller Vandel, ikke om noget; enhver, der er sulten, skal have Mad.

I Februar 1891 var „Hvad vi vil" det første Blad, der, i Artiklen „Et mørkt Billede" af Fru Johanne Meyer, for første Gang henledede Publikums Opmærksomhed paa denne Bespisning. Der indkom den Gang ret rigelige Gaver dertil. Naar jeg nu atter i Bladets Navn tager til Orde i denne Sag, saa lægger jeg ind i min Bøn om Hjælp noget af *deres* Lidelse, af *deres* Nød, der sulter. Mæt dem, mæt dem! Giv, enhver hvad han kan. Husk paa, at blot femten Øre, saa er der to Mennesker mindre, der én Aften gaar sultne til Sengs!

Hr. Tangs Forslag.

Vi deler ikke Dagbladenes Lystighed angaaende Hr. Tangs Forslag om Prostitutionens Afskaffelse, og vi tror heller ikke, ret mange Kvinder lader sig imponere af Bladenes Forsøg paa at latterliggøre Forslaget ved høje Raab om Dyd og gode Sæder.

Sagen er for Kvinder af en mere alvorlig Karakter, saa vi har ikke saa ganske let ved at le Sagen bort.

Hr. Tang fortjener Tak for at have ført Sagen frem. Det er vel paa Tide, at der tales højt og offentligt om en offentlig Skandale som den lovbeskyttede Usædelighed, og Rigsdagen er pligtig at tage Hensyn til de talrige Borgeres tidligere Henvendelser herom.

Kvindebladet „Hvad vi vil" er ikke saa naivt, at det tror paa Ophævelse af al Utugt, fordi Staten ophører at beskytte Bordellerne, men vi er absolut imod den demoraliserende Tankegang, der tror, det er nødvendigt at opretholde Lasten og regulere den. Vi tror, at Prostitutionen er en Sygdom i Samfundet, en Abnormitet hos de Mænd, der benytter disse stakkels Kvinder, der af Fattigdom og Uvidenhed er tvungne til at sælge deres Legemer. Er det derimod — som mange Mænd mener — et Tegn paa Sundhed og Livskraft, at de unge Mænd søger Bordellerne, saa lad os ære de Kvinder, som bidrager til at opretholde Mændenes Sundhed. Der er da ingen Grund til, at Staten eller Bordellernes Kunder tillader, at de samtidig bliver betragtet som Udskud i Samfundet.

Lad de Mænd, som føler sig vel ved disse Kvinder, lad dem byde dem sammen med deres Mødre og Søstre, og derved ære dem som de, der gør Staten en Tjeneste, saa kan vi forstaa, at der er Mening i, at de løser Borgerskab paa deres fortjenstfulde Erhverv.

Nej — Sagen er, at Mændene dog dunkelt føler Prostitutionen som et fattigt Surrogat for ægteskabelig Tilfredsstillelse, og rimeligvis væmmes de selv derved; men de fleste savner Evnen til at tro paa den sædelig Renhed, hvorved Prostitutionen bliver overflødig og den legemlige Hengivelse bliver et Udtryk for Kærlighed og Sympati.

Prostitutionen skal og bør afskaffes, Bordellerne lukkes, og Byen maa pensionere sine gamle Ofre. De unge arbejdsdygtige Piger iblandt den bør oplæres. — Skal Kvinder straffes for at øve Utugt, saa kræver simpel Retfærdighed, at Mænd kommer under samme Dom, og vi vil oprigtigt ønske, at de Herrer Rigsdagsmænd ved tredie Behandling vil faa noget alvorligt ud af Hr. Tangs Forslag, som